ANUNŢURI

• În ultimele zile Dumnezeu a mai adus pui de creştini în lume şi în obştea noastră: **Alexandru**, al patrulea copil al pr. Sergiu şi al pre. Lavinia din Timişoara şi **Toma** (rar şi frumos nume!) al treilea prunc al fraţilor Andrei şi Andreia Melniczky.

• Acum un an eram cu toţii alături de sora Liana asistenta, la despărţirea de soţul **Ioan-Voicu**. Mărturia ei despre starea bună şi ajutorul pe care îl dă familiei, de dincolo, ne întăreşte şi pe noi. Dumnezeu să-l odihnească cu drepţii!

• Săptămâna viitoare va începe **Festivalul Internaţional de Arta Povestirii** (*foto*), cu multe evenimente şi poveşti pentru mici şi mari, dar şi cu ateliere de arta povestirii pentru profesori şi adulţi, ţinute de Giorgiana actriţa.

Sub Acoperământul Maicii Domnului

ŞTIRI

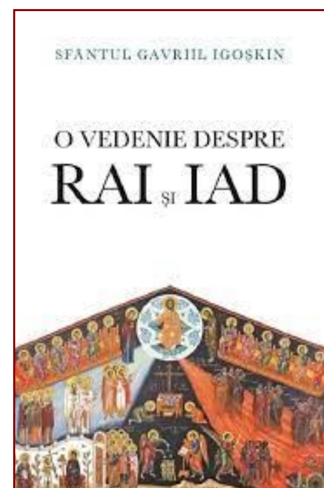
• Mitropolia de Leros, Kalymnos şi Astypalaia a anunţat marţi **canonizarea Maicii Gavrilia Papaianni**, o monahie de origine greacă, care a desfăşurat o bogată activitate misionară şi filantropică. Mitropolia are în jurisdicţie mănăstirea închinată Sfinţilor Arhangheli din Insula Leros, unde maica a trecut la Domnul şi unde a fost înmormântată. (sursa*: basilica.ro*)

• În Parohia Arad **Bujac** s-a deschis o **şcoală catehetică** pentru toţi tinerii ortodocşi – şi în special pentru cei cu inima tânără –, dornici de formare duhovnicească. Programul şcolii va fi săptămânal, duminică de la ora 17. Proiectul a debutat cu participarea şi implicare tinerilor studenţi şi elevi din A.S.C.O.R Arad. (sursa*: arhiepiscopiaaradului.ro*)

• PS Ambrozie, Episcopul Giurgiului, a oficiat săptămâna trecută prima Sfântă Liturghie în **noua mănăstire „Acoperământul Maicii Domnului" din Bolintin Vale**, judeţul Giurgiu. Mănăstirea de maici deschisă este a zecea mănăstire din cuprinsul Episcopiei Giurgiului. (sursa*: basilica.ro*)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Sf. Gavriil Igoşkin
O VEDENIE DESPRE RAI ŞI IAD

Sf. Gavriil ne îndeamnă prin explicarea vedeniei avute de maica Ecaterina – în care sunt înfăţişate atât fericirea drepţilor, cât şi chinurile păcătoşilor – să vedem cerul şi Biserica într-un fel care să ne apropie de Dumnezeu.
Duhul ispititor al vremii încearcă să-l atragă pe om cu ispite şi plăceri trupeşti de tot felul, făcându-l să uite cu totul de suflet şi de nevoile acestuia. Păcatele îi urâţesc pe oameni, ... pe când virtuţile, faptele bune şi iubirea vor dăinui veşnic în sufletul omului. Descrierea fericirilor Raiului ne arată că există o altă lume în care trăiesc sufletele celor drepţi, unde domnesc pacea şi frumuseţea. Să ajungi în acea lume e cu putinţă doar prin credinţa în Domnul nostru Iisus Hristos şi printr-o viaţă evlavioasă.

Arhiva pdf a revistei: https://archive.org/search.php?query=Maximina+pentru+suflet&sort=-publicdate
Contact: revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulţumim tuturor pentru rugăciuni şi ajutor!

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

Numărul 32 (CXLV) 8 octombrie 2023

Sfinţii săptămânii

D 8 - DUMINICA A 20-A DUPĂ RUSALII (Învierea fiului văduvei din Nain); Sf. Cuv. Pelaghia; Sf. Cuv. Taisia; Sf. Cuv. Alexie Carpatinul

L 9 - Sf. Apostol Iacob al lui Alfeu; Sf. Cuv. Andronic şi Atanasia; Sf. şi Drepţii Avraam şi Lot; Sf. Sf. Mc. Dionisie (primul episcop al Parisului) - ULEI

M 10 - Sf. Mc. Evlampie şi Evlampia; Sf. Cuv. Ambrozie de la Optina
Mărturisitor Pr. Ioan Bărdaş (1997)

Mi 11 - Sf. Apostol Filip diaconul; Soborul Sf. Stareţi de la Optina; Sf. Părinţi de la Sinodul VII Ecumenic (Niceea, 787); Sf. Cuv. Leonid de la Optina

J 12 - Sf. Mc. Prov, Tarah şi Andronic; Sf. Mc. Dismas tâlharul; Sf. Cuv. Simeon Noul Teolog; Sf. Cuv. Cosma de Maiuma; Sf. Chiril de la Bezdin
Mărturisitor Ion Ioanid (2003)

V 13 - Sf. Mc. Carp, Agatador, Papil şi Agatonica; *Cuviosul Gherontie cel nebun pentru Hristos, de la Tismana (2018)*

S 14 - Sf. Cuv. Parascheva de la Iaşi; Sf. Mc. Nazarie, Ghervasie, Protasie şi Chelsie

Arhim. Paulin Lecca

CURAJUL nostru cel de toate zilele

> ***Luptându-ne cu omul rău, noi nu facem decât să intensificăm răul, molipsindu-ne şi noi de răul vrăjmaşului nostru***

„Curajul este de mai multe feluri. Dar cel mai primejdios dintre toate – spunea păgânul împărat Tiberius – *este îndrăzneala oamenilor care nu au nimic de pierdut."*

A nu avea nimic din cele materiale sau a nu fi legat de ele, a nu fi stăpânit de nicio patimă, a socoti bunurile trecătoare drept nişte gunoaie, a fi cu ochii ţintă la viaţa de dincolo, a iubi din tot sufletul pe Iisus – iată în ce constă puterea subiectivă a creştinilor care i-au biruit pe păgâni.

Şi dacă, pe deasupra, se mai adaugă dispreţul faţă de moarte, bucuria de a suferi pentru Hristos şi dorul nestăpânit pentru a trece în viaţa de dincolo, atunci, într-adevăr, virtuţile creştine, armele de care vorbeşte Sf. Ap. Pavel şi puterea Duhului Sfânt care le pătrunde ca un foc, devin de nebiruit.

Mai mult: **cea mai formidabilă victorie din lume nu se poate obţine decât prin smerita moarte de pe Cruce**. Aşa a biruit Iisus lumea, aşa au biruit sfinţii pe diavol şi împărăţiile lumii şi numai aşa putem birui şi noi pe vrăjmaşii noştri văzuţi şi nevăzuţi.

Ştim că *„cuvântul Crucii pentru cei ce pier e nebunie, pentru noi, însă, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu”* (I Cor. 1, 18). De bună seamă: pentru cei ce pier în păcatele lumii e o nebunie ca Atotputernicul Creator să moară răstignit între doi tâlhari; e o nebunie ca cel ce a fost lovit peste obrazul drept să întoarcă şi pe cel stâng; e o nebunie să ierţi şi să iubeşti pe vrăjmaşii tăi. Dar pentru noi, cei ce ne mântuim, este cea mai mare putere din lume.

Însă unde îşi găseşte explicaţia această nemaipomenită forţă de răsturnare a răului din lume? Credem că numai în faptul simplu ca lumina zilei ce ni se descoperă în scrierile sfinte. Şi anume: *„Lupta noastră nu e împotriva sângelui şi a trupului”*, deci nu împotriva oamenilor care sunt fraţii noştri, ci *„împotriva uneltirilor diavolului, împotriva duhurilor răutăţii, răspândite în văzduhuri”*. Din Sfânta Scriptură, din scrierile Sfinţilor Părinţi şi din Vieţile Sfinţilor se vede lămurit că **oamenii lumii cu care ne războim nu sunt decât nişte sărmane marionete, mai mult sau mai puţin conştiente**, mânuite de nevăzutul dumnezeu al întunericului şi al minciunii.

Luptându-ne cu omul rău, noi nu facem decât să intensificăm răul, molipsindu-ne şi noi de răul vrăjmaşului nostru. Dar prin Cruce şi prin armele lui Dumnezeu, noi ţintim, ca şi David, nu în gloata de filisteni, ci în uriaşul Goliat, iar după prăbuşirea acestuia se prăbuşesc implicit armate întregi de vrăjmaşi văzuţi.

Iată de ce curajul, eroismul şi biruinţa Sfântului Antonie cel Mare, de pildă, care s-a luptat direct cu Goliatul nevăzut al filistenilor din iar, este, atât ca metodă de luptă, cât şi ca victorie finală, infinit mai mare decât curajul, eroismul şi biruinţa unui biet Napoleon care îşi plângea neputinţa şi înfrângerea, de aici şi de dincolo, în insula Sf. Elena.

Versuri

La anii răstignirii

Traian Dorz

La anii răstignirii, când am intrat în beznă,
Eroic, dar cu suflet naiv şi neprecis,
Lucea cătuşa pusă la mână şi la gleznă,
Dar ochii şi-Adevărul purtau umbriri de vis.

Urcuşul greu şi crâncen prin anii duri de după,
Mi-au dăltuit un suflet mai mátur şi mai clar,
Căci bând singurătatea c-o preaamară cupă,
I-am fost deschis iubirii prea slobod stăvilar.

Trăind prea fără oameni o lume-nchipuită,
Nu cunoscusem fiara sub zâmbetul senin,
Cum să pricep că poate chiar mâna miluită
Să-ntoarcă bunătăţii tăişul cu venin?

Dar anii încercării prin foc şi rugăciune
Mi-au ars pe veci perdeaua naivelor vederi
Şi, strâns lângă frumseţea sfinţeniei străbune,
I-am juruit depline rămasele puteri.

Descoperind Lumina de Dincolo de Fire,
În tainele din duhuri şi oameni am pătruns
Şi-atunci cărări şi fapte mi-au prins să se deşire
Sub înţelesul tainic ce-n toate zace-ascuns.

... La anii învierii când am ieşit din beznă,
Despovărat de fumuri, de neguri şi-amăgiri,
Cătuşa ruginise la mână şi la gleznă,
Dar ochii şi-Adevărul purtau cereşti luciri.

Din inimă

Ce-i lipseşte unei MAME?

Dana-Genevieva

Poem dedicat tuturor mamelor care s-au simţit măcar o dată ”ca o fântână secată.”

La finalul unei zile lungi şi grele
Dictate de picioruşele neobosite şi toanele nebănuite ale copiilor,
Cu vase care stau să fie adunate şi mormane de haine care aşteaptă să fie împăturate,
Cu duşumele pururi lipicioase şi mese nestrânse pe sub care zac linguriţe, jucării şi firmituri rămase,
Cu flori neudate, haine necălcate, covoare neaspirate, aşternuturi neschimbate,
gânduri împrăştiate şi planuri amânate.

La finalul unei zile lungi şi grele,
În care rămâi în urmă cu zile de naştere, mesaje, facturi, ştiri, noutăţi... şi cu o parte nerostită din tine,
În care oboseala acoperă bucuria şi neputinţa învinge dorinţa,
În care te urmăreşte la tot pasul, neistovită, vina:
Vina faţă de copii, faţă de soţ... şi faţă de acea parte nerostită care acum strigă la tine din tine,
cu aceeaşi furie cu care ai strigat şi tu la ei toţi.

La finalul unei astfel de zile lungi şi grele,
Ce-i lipseşte unei mame?
Hrană, somn, mângâiere, libertate?
Poate. Dar mai înainte de toate:

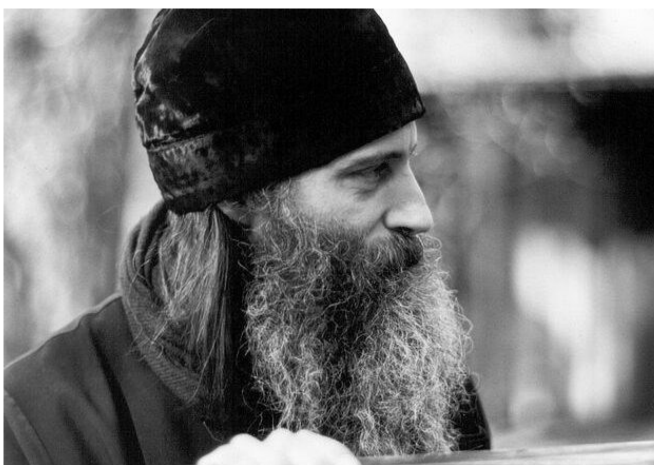
Să se ierte pe sine.

Nu ca un gest de absolvire de păcate, ci ca un act de curaj şi de iubire faţă de sinele său obosit,
ca mâine să o poată lua de la capăt
cu credinţa nesecată, dragostea neîmpuţinată şi nădejdea nebună a unui început bun.

Bun eşti, Doamne, ajută nevredniciei mele!

Părintele SERAFIM ROSE,
așa cum l-am cunoscut

Mary Mansour

Cele de mai jos sunt câteva gânduri despre părintele Serafim Rose, așa cum l-am cunoscut ca om și duhovnic.

Se trăgea dintr-o familie de americani din California, fără nicio rădăcină ortodoxă. Din adolescență a fost dezamăgit de religia protestantă a mamei sale și, înzestrat cu o minte sclipitoare, a început să caute adevărul. Era sigur că există un adevăr absolut și că acesta se află în Dumnezeu. După ani de încordată și chinuitoare căutare a adevărului în știință, filosofie, budism, hedonism, Dumnezeu i-a deschis inima spre credința ortodoxă.

În Duminica Fiului risipitor a anului 1961 a fost primit în Biserica Ortodoxă. Dorința lui a fost de a se retrage într-o mănăstire pentru a cultiva cele două mari virtuți la care ținea: dragostea de Dumnezeu prin despătimire și dragostea de aproapele prin lucrarea misionară de tipărire a cărților ortodoxe în rândul americanilor. Pentru aceasta a fost cumpărat un loc izolat din Munții Californiei, Platina, și acolo a înființat cu prietenul său o mănăstire în anul 1968.

În 1976 am fost prima dată la Platina, cu o prietenă. Am remarcat de la început că păr. Serafim depășise barierele naționale ale Ortodoxiei diferitelor popoare și se concentra exclusiv pe Hristos, Căruia Îi dăruise cu totul mintea și inima sa, propovăduind Evanghelia.

Am revenit apoi regulat și pot spune că am avut bucuria de a-l cunoaște pe păr. Serafim îndeaproape în ultimii 6 ani ai vieții sale, căci m-am mutat în apropierea mănăstirii.

Iată primele mele impresii, care nu se vor schimba de-a lungul timpului: mai întâi trebuie spus că **era un călugăr adevărat** – tăcut, serios, rezervat, foarte concentrat, deplin dedicat vieții și lucrării din mănăstire, slujbelor și misiunii sale de editor de texte ortodoxe.

În același timp, era ușor de abordat de către ceilalți și intra cu bucurie în vorbă cu oricine dorea aceasta pentru chestiuni duhovnicești. Avea o minte limpede și riguroasă, ajutată de vastele sale cunoștințe din toate domeniile. Deși era un erudit, vorbea cu fiecare om la nivelul său. Mi-l amintesc ca pe un foarte bun ascultător, mai ales față de probleme adolescenților și tinerilor.

Deși suferea de anemie și alte boli, păr. Serafim părea întotdeauna plin de energie, mergea cu pași mari, iar în pauzele dintre lucrările sale intelectuale îi plăcea să taie lemne sau să lucreze în grădină.

Ce m-a impresionat în mod deosebit la păr. Serafim a fost **intensitatea cu care trăia fiecare clipă** și sentimentul de pace interioară pe care îl lăsa celorlalți. Era mulțumit întotdeauna și se purta cu căldură față de ceilalți, deși mereu serios. Era o mare bucurie să te afli în preajma sa.

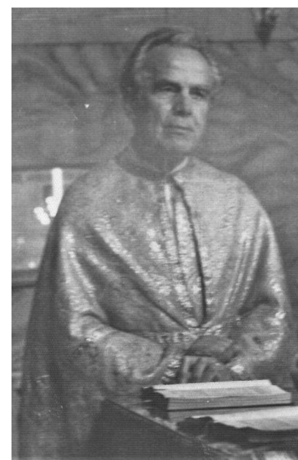
Condițiile de viață la mănăstire erau aspre, fără apă curentă; iarna, zăpada era topită pentru a fi folosită ca apă, iar vara adunau apa de ploaie într-o cisternă, în rarele zile cu ploi. Erau mereu amenințați de incendiile din pădure. După câțiva ani în care au dus o viață așa de grea, niște donatori binevoitori au strâns bani și a fost săpată o fântână.

La Platina se foloseau lămpi cu petrol și lumânări, iar generatorul de curent era destinat doar tipografiei. În fiecare seară, după slujbă și rugăciunea comună, păr. Serafim stătea în ușa bisericii și îi întreba pe toți viețuitorii dacă au destul petrol, lumânări și lemne de foc. **Grija de celălalt** era o însușire specială a păr. Serafim. În primii ani, biserica nu a avut o sobă, iar mâinile sale se făceau vinete de frig la slujbe. Nu s-a plâns niciodată.

Păr. Serafim prețuia mult că mănăstirea era izolată (cel mai apropiat oraș era la o oră de mers cu mașina, iar până la San Francisco se făceau 4 ore). Vizitatorii era puțini, mai ales iarna când mănăstirea rămânea înzăpezită cu săptămânile. Ca monah, păr. Serafim prefera un contact minim cu lumea. În puținele dăți când trebuia să meargă în oraș, el mă ruga să-l duc cu mașina mea (poate și pentru că eram tăcută din fire). Deși era șofer el însuși, cred că dorea să folosească timpul pentru rugăciune și meditație. Acum îmi pare rău că nu am profitat de aceste drumuri pentru a-i pune întrebări, dar atunci mi se părea că nu se cuvine. Păr. Serafim nu vorbea niciodată despre sine. Părea că s-a născut monah...

(*va urma*)

Martirii neamului

Părintele Ioan Bărdaș din Bihor

Părintele Ioan Bărdaș s-a născut pe 16 decembrie 1913, în localitatea Inand, din județul Bihor, părinții fiind țărani. Dovedindu-se cu aplecare spre carte, a terminat, în 1942, Academia Teologică Ortodoxă din Oradea. *„Am fost hirotonit la Beiuș, în anul 1942, de către Episcopul Nicolae Popoviciu”*, mărturisea pr. Ioan Bărdaș.

Prima experiență carcerală a avut-o în anul 1939, când este reținut pentru 4 zile, fiind acuzat că ar fi distribuit manifeste legionare. **A doua reținere** are loc în septembrie 1940, în primele zile după cedarea Ardealului.

„Eram în poziție în apărarea frontierei de vest. Făceam parte din Divizionul 2 al Regimentului 33 Artilerie din Oradea. ... Era prin august 1940, când cineva de la transmisiuni a anunțat că s-a cedat Ardealul. Ascultam înmărmuriți pe unde va trece linia de demarcație Oradea – Felix – Salonta... . Ne-am demobilizat și ne-am dezechipat. M-am întors la Oradea să-mi întâlnesc familia, dar toți erau plecați. M-au băgat la beci, împreună cu alții, printre coloane de jandarmi care loveau cu pumnii, cu cizmele și mai vârtos cu patul puștilor, zicând: ‹Budos olah! Nici izmene pe ei nu au›”, își amintea părintele Ioan Bărdaș. Este eliberat la scurt timp de către autoritățile maghiare și reușește să se refugieze în partea românească, la Beiuș.

A preluat **parohia din Groșeni, județul Arad**, de unde, imediat după instalarea guvernului Petru Groza (6 martie 1945), alături de alți intelectuali din sat, a fost ridicat și **internat în lagărul de la Tărcaia**. Acolo, părintele Bărdaș a stat închis timp de două luni *„într-o semilibertate, prin grădină, prin curte și chiar prin sat”*. Chiar dacă dormeau pe jos, pe fân și pe paie, dimineața, cei privați de libertate se puteau spăla la fântâna din curte, după care fiecare își „făcea momentul lui duhovnicesc”. Apoi a fost transferat la Caracal, unde erau închiși și alți preoți din Arad, între care pr. Ilarion Felea.

Revenit acasă, în 1946, părintele Ioan Bărdaș a fost transferat într-o altă parohie din Arad, Săliște de Beliu. După alegerile din 1946, în zonă se constituie **un grup de rezistență**. Primele discuții pe marginea înființării unei „organizații de rezistență secretă, al cărei fir să meargă pe valea Crișului Alb”, părintele Bărdaș le -a avut cu frații Stănescu, de la București, unul avocat și celălalt ofițer aviator. Organizația va începe să funcționeze din 1947, numele ei fiind „Horea, Cloșca și Crișan”, iar printre membri se număra un inspector școlar (Ioan Blăgăilă), învățătorul din Beliu (Aurel Leucuța), dar și 30 de țărani din zonă.

În cursul lunii mai a anului 1948, Ioan Bărdaș a fost înștiințat că se află pe lista de arestați, moment în care ia drumul Munților Codrului. ***„Din ziua aceea n-am mai dormit acasă, ci prin sat, pe la vecini, și așa am rămas fugar pe la poalele munților”***.

Însă, pribegia părintelui a fost curmată în ziua de 14 septembrie 1951, odată cu arestarea sa. *„Eram la Simion Valea, din Groșeni, sălășluind în podul grajdului. ... M-au dibuit pentru că un pădurar m-a urmărit și m-a denunțat.”*

A fost transportat direct în **celulele întunecate ale Securității din Arad**, acolo unde a stat încarcerat până în august 1952. Ziua nu avea voie să se lungească în pat, iar anchetele se desfășurau cu „pumni bine plasați” sau cu șantaj. Părintele povestea că făcuse o pneumonie și a cerut medicamente, însă primirea lor a fost condiționată de oferirea de informații de care aveau nevoie.

După 11 luni a fost mutat la Penitenciarul din Arad, unde a cunoscut pentru prima dată celula de pedeapsă, „neagra”. Aceasta era o celulă „complet goală”, unde deținutul era ținut cu picioarele în apă. Pentru a se salva, părintele a reușit să desprindă o cărămidă din zid, astfel, fie a stat într-un picior, fie în celălalt, timp de mai multe ore. Prin octombrie 1952, va fi mutat la Penitenciarul Timișoara, în vederea judecății. Aici, deținuții politic erau *„slabi și descărnați, ca niște schelete vii. Șoldurile noastre erau niște plăgi vinete-albăstrui de atâta tăvăleală pe rogojini și dușumea. Mâncarea era atât cât să nu se desfacă sufletul pe trup”*.

În 1953 a fost condamnat la **20 de ani temniță grea**, fiind închis peste 12 ani, până la eliberarea deținuților politici din 1964. A trecut prin temnițele de la Jilava, Capul Midia, Aiud, Gherla.

Eliberat din închisoare, îl vor aștepta alte lovituri. Soția sa, Victoria Vișovan, cu care avea băieți gemeni și o fiică, a divorțat de el și s-a recăsătorit. În plus, Consistoriul Eparhial al Episcopiei Ortodoxe Române Oradea a emis o sentință prin care Ioan Bărdaș alături de alți trei preoți, a fost oprit de la săvârșirea lucrărilor sfinte pe un timp egal cu timpul de detențiune specificat în sentințele de condamnare.

La 1 mai 1965 este angajat contabil la Centrul eparhial din Oradea. La puțin timp este reintegrat în slujire ca preot la Călacea, județul Bihor. În 1970 se transferă la Inand, județul Bihor. A fost permanent șicanat de Securitate. La 10 decembrie 1997 a trecut la cele veșnice.

SINOADELE ECUMENICE
6. Constantinopol

În sec. VII, Imperiul Roman de Răsărit a trebuit să facă față ***ascensiunii Islamului***. Rapiditatea cu care acesta avansa era uluitoare: a cucerit Siria, Palestina și Egiptul în doar 50 de ani, apoi toată Africa de Nord și a ajuns în Spania, silind Europa occidentală să lupte pentru supraviețuire în bătălia de la Poitiers. Vechile imperii nu mai erau capabile să reziste avansului Islamului. Imperiul Bizantin și-a pierdut o mare parte din teritoriile răsăritene, printre acestea fiind și cele pe care se aflau patriarhiele Ierusalimului, Antiohiei și Alexandriei. Constantinopolul rămăsese acum fără rival, dar nu a mai scăpat niciodată de atacurile musulmanilor. Creștinătatea a supraviețuit, însă cu dificultate.

La un secol aproape după Sinodul de la Calcedon, datorită faptului că populația care nu a îmbrățișat hotărârile și a rămas monofizită era la extremitățile imperiului, Împăratul Heraclius s-a confruntat cu infidelitatea acestor populații față de Imperiul Bizantin, perșii pătrunzând practic în interiorul imperiului și cucerind toate teritoriile ocupate de populația aceasta monofizită. Atunci el a găsit o soluție de compromis pentru a-i uni pe monofiziți cu ortodocșii îmbrățișând o ***învățătură greșită*** din Egipt, numită ***monotelită***, *care arăta că în Persoana Mântuitorului Iisus Hristos ar exista o singură voință, o singură lucrare.*

Împotriva acestei formulări a reacționat Sf. Sofronie atunci, stareț al mănăstirii Sf. Teodosie din Palestina. El vedea în această formulare ***periclitată mărturisirea despre adevărata existență umană a lui Hristos*** și a gândit că trebuie să fie mărturisite două voințe și două lucrări ale lui Hristos, una dumnezeiască și una omenească.

Problema și persoanele care au fost inițial implicate în ea ne sunt cunoscute și din Acatistul **SF. MAXIM MĂRTURISITORUL** (580-662). Vreme de mulți ani Sfântul s-a luptat pentru Ortodoxie fără vreun sprijin bisericesc „mai înalt", în timp ce patriarhiile Răsăritului (Serghie și Pir fiind patriarhi) și Roma primiseră erezia sub presiunea împăratului monotelit Constant al II-lea. Sf. Maxim a numit erezia *„o boală cu care Serghie, în diverse forme, a infectat totalitatea (episcopilor) și a umplut sfânta Biserică de cea mai rea stricăciune"*. El a străbătut pământul și marea pentru a arăta care e credința adevărată, de la Constantinopol până la Roma, unde a avut o contribuție decisivă în Sinodul convocat de ortodoxul papă Martin împotriva monotelismului. Sfântul Maxim a fost arestat și a murit în exil în Laziki (Georgia de azi).

Despre Sf. Maxim, care a stat singur împotriva întregii „biserici oficiale", s-a spus că „este greu să se găsească un alt teolog care să fi influențat mai mult mersul teologiei".

Pătimirea Sf. Maxim, în Cronica Manasieva, Bulgaria, sec XIV

În anul 680, împăratul Constantin al IV-lea Pogonatul a avut înțelepciunea să convoace un sinod ecumenic pentru a înlătura erezia monotelită. Pe parcursul celor 18 ședințe ale Sinodului (din care 12 au fost conduse personal de către împăratul Constantin) s-a încercat o reconciliere între Biserica Ortodoxă și Biserica Apuseană. La Sinodul al VI-lea au participat 174 de episcopi, dar si preoti si monahi luminati.

Sinodul a decretat că Hristos a avut atât voință divină cât și voință umană, corespunzător celor două firi ale sale (divină și umană); s-a reafirmat astfel doctrina adoptată la Sinodul IV Ecumenic de la Calcedon din anul 451. Aceasta a rezolvat controversa privind monotelismul. Acțiunile Sinodului au contribuit la promovarea unui sentiment de unitate între cele două biserici și la încercarea de a le aduce mai aproape decât fuseseră în ultimii ani.

Deși sinodul a durat mai mult decât celelalte Sinoade Ecumenice, acesta ***nu a emis nici un canon***. După o vreme, pentru a îndrepta acest neajuns, a fost convocat *un nou sinod la Constantinopol* în anii **691-692**, care s-a ținut în sala Trulan a palatului imperial numindu-se **Sinodul Trulan**. Deoarece acest sinod a fost o completare, s-a numit și "sinodul quinisext" sau al "cincișaselea" ecumenic. Cele 102 canoane date de acest sinod au căutat să reglementeze diferite aspecte ale disciplinei și ritului bisericesc. Sinodul Trulan a întărit hotărârile dogmatice și canoanele apostolice și ale Sinoadelor ecumenice de până atunci, precum și ale mai multor sinoade locale și ale unor Părinți bisericești; s-a oprit pictarea Mântuitorului în chip de miel; s-a condamnat celibatul clerului admis de Biserica romană, precum și practica apuseană de a mânca brânză, lapte și ouă în Postul Mare.

Biserica Ortodoxă îi pomenește pe Sfinții Părinți de la Sinodul al VI-lea Ecumenic la 23 ianuarie și în a 9-a duminică după Rusalii.

CUM SĂ ÎNVĂȚĂM
Rugăciunea lui Iisus

Sf. Teofan Zăvorâtul

Aveți dorința de a învăța rugăciunea lui Iisus. Dumnezeu să vă binecuvânteze! Însă lucrarea rugăciunii lui Iisus nu este rugăciune neîncetată, ci numai un ajutor pentru a ajunge la ea. Rugăciunea neîncetată este darul harului și pentru aceasta **trebuie să ne rugăm: „Doamne, dăruiește-mi mie să mă rog Ție neîncetat!"**

Rugăciunea aceasta nu constă în cuvinte, ci în **trăirea neîncetată pentru Dumnezeu**. De această trăire trebuie să ne îngrijim și pe ea s-o aprindem.

Vi s-a întâmplat, desigur, ca uneori să vă doriți în chip nestăpânit să vă rugați lui Dumnezeu. Aduceți-vă aminte ce aveați în suflet în acele momente și străduiți-vă de fiecare dată, când vă așezați la rugăciune, *să reproduceți acea trăire în suflet și așa să vă rugați lui Dumnezeu cu rugăciunea lui Iisus*. Această reproducere va deștepta rugăciunea lui Iisus, iar rugăciunea aceasta va sprijini acea stare de rugăciune. În aceasta constă tot secretul izbândei în săvârșirea rugăciunii lui Iisus. **Puterea nu stă în cuvinte, ci în această trăire.**

Pentru îndeletnicirea cu rugăciunea lui Iisus **stabiliți anumite momente**, diferite de cele în care vă săvârșiți rugăciunile de dimineață și de seară. De exemplu, de două ori înainte de masă, de două ori după masă, de fiecare dată făcând o sută de „Doamne Iisuse..." cu metanii mici, la bobițele mici și mari, la bobițele mari ale metanierului. Rânduindu-vă astfel, veți săvârși rugăciunea în fiecare zi, fără să căutați vreo scuză pentru a nu o face.

Când vă așezați la rugăciune, îndată **să vă aduceți aminte că Domnul este aproape** și vede, și aude, și dorește să vă dea ceea ce vă este spre mântuire.

Statornicia în împlinirea rugăciunii este principala condiție a izbândei. Izbânda nu apare dintr-odată. Pentru aceasta trebuie luni și ani. De aceea nu are rost să deznădăjduiți în ceea ce privește izbânda, dacă nu apar imediat roadele ostenelii.

Nu trebuie să umpleți pântecele cu mâncare, lăsați să se simtă golul acolo; și somnul nu trebuie să-l îngăduiți prea mult. Nu trebuie să îngăduiți nici distracțiile, râsul și glumele. Purtați-vă întotdeauna ca și cum v-ați afla în prezența Împăratului.

Dacă veți face totul cu atenție, lucrarea însăși vă va învăța multe.

Nu analiza faptele oamenilor, nu judeca și nu spune: „De ce e așa, pentru ce e aceasta?". Mai bine spune în sinea ta: „Dar ce treabă am eu cu ei? Nu eu trebuie să răspund pentru ei la înfricoșătoarea judecată a lui Dumnezeu". Îndepărtează-ți fiecare gând de la judecarea faptelor oamenilor și roagă-te cu sârguință lui Dumnezeu, ca El singur să te ajute în acest lucru.

Sf. Ambrozie de la Optina